

— Ахъ не! Моля Ви. . . не искамъ да
кажа това. Напротивъ. . .

— Тогава безъ роптание.

Когато влѣзоха въ града той заповѣда на
Кенъ Кури да върви като свинята на четири
крака.

— Но какъ е възможно съръ?

— Щомъ като можа да ровишъ съ глава
боклука и да се натинишъ, защо да не вър-
вишъ и така?

— Изморително е знайте. . .

— Но не и за наследника на моите ми-
лиони. Нали? . . .

Писателятъ въздъхна, наведе се и запъпла
успоредно съ свинята.

Съръ Джонъ Патокъ закри лицето си за
да не забележатъ възторга му.

На другия день, когато Кенъ Кури отново
потърси годеницата си, съобщиха му, че тя
заедно съ американеца е отпътувала късно презъ
нощта. За него бѣха оставили писмо. Когато
го разтвори Кенъ Кури пламна.

— „Скъпи писателю — зачете той — съ-
жалявамъ много, че ще нараня влюбеното ти
сърдце, като отнимамъ неговия идеалъ. Но ти
прояви такива удивителни постижения при уед-
наквяване характера си съ характера на моята
свиня, щото азъ твърдо вѣрвамъ, че ти ще
имашъ сжщия успѣхъ съ която и да е друга
свиня.

Прочее самиятъ ти по-скоро си роденъ да
ровишъ боклуцитѣ и да се тинишъ, отколкото